

“Beleidsregel stoken van afvalstoffen buiten inrichtingen gemeente Stein 2005”

INHOUD

I. Inleiding

- I.1 Uitzonderingssituaties**
- I.2 Verbranden buiten inrichtingen**
- I.3 Verbranden binnen inrichtingen**
- I.4 Standpunt van de Vereniging van Nederlandse gemeenten**
- I.5 Situatie tot 23 mei 2003**
- I.6 Milieutechnische aspecten**
- I.7 Alternatieven**
- I.8 Kosten**

II Beleidsuitwerking

- II.1 Ontheffingen**
  - II.1.a St. Maartensvuren**
  - II.1.b Door ziekte aangetast hout**
  - II.1.c Waardevolle cultuurlandschappen**
- II.2 Handhaving**
  - II.2.a Strafrechtelijk**
  - II.2.b Bestuursrechtelijk**
- II.3 Ontheffingsprocedure**

III Overige bepalingen

- III.1 Leges**
- III.2 Mandaat**
- III.3 Communicatie**

I. Inleiding

Op 23 mei 2003 (Staatsblad 213) is de Wet van 3 april 2003 (Staatsblad 189), houdende kleine wijzigingen en reparaties in diverse wetten op het terrein van volkshuisvesting, ruimtelijke ordening en milieubeheer in werking getreden. Op grond van deze Wet luidt artikel 10.2 van de Wet milieubeheer thans:

1. Het is verboden zich van afvalstoffen te ontdoen door deze – al dan niet in verpakking – buiten een inrichting te storten, anderszins op of in de bodem te brengen **of te verbranden**.
2. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kan, indien het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet, voor daarbij aangegeven categorieën van gevallen vrijstelling worden verleend van het verbod, bedoeld in het eerste lid (een dergelijke AMvB is er nog niet).

Op basis van artikel 10.63, tweede lid van de Wet milieubeheer kunnen Burgemeester en wethouders, indien het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet, **onthefing** verlenen van het in artikel 10.2, eerste lid, gestelde verbod om zich van afvalstoffen te ontdoen door deze buiten een inrichting te verbranden, voorzover het geen gevaarlijke afvalstoffen betreft.

Tot 23 mei 2003 gold ten aanzien van het stoken van vuur enkel artikel 5.5.1 van de Algemene Plaatselijke Verordening. Op grond van artikel 5.5.1. van de algemene Plaatselijke Verordening is het verboden in de openlucht afvalstoffen te verbranden buiten inrichtingen of anderszins vuur aan te leggen, te stoken of te hebben. Ingevolge lid 2 kan het college van dit verbod **onthefing** verlenen. Lid 3 bepaalt vervolgens dat de ontheffing kan worden geweigerd in het belang van de openbare orde en veiligheid, ter bescherming van de woon- en leefomgeving en ter bescherming van de flora en fauna.

In de APV was voorheen nog een vierde weigeringsgrond opgenomen, namelijk “ter bescherming van het milieu”.

Door inwerkingtreding van een Wet van hogerhand is het artikel in de APV voor zover dit artikel betrekking heeft op het onderdeel “bescherming van het milieu” echter van rechtswege komen te vervallen. Bij de eerste daarop volgende herziening van de APV is dit onderdeel dan ook uit de APV geschrapt. Voor het overige blijft het artikel zijn gelding behouden en heeft de APV dus aanvullende werking op de Wet milieubeheer.

Voortaan zijn dus twee ontheffingen vereist:

- Ontheffing op grond van artikel 10.63 lid 2 van de Wet Milieubeheer
- Ontheffing op grond van artikel 5.5.1 van de “Algemene Plaatselijke verordening gemeente Stein 2004”.

I.1 Uitzonderingssituaties

Bepaalde vuren in de huiselijke sfeer zoals het gebruik van vuurkorven, terrashaarden en barbecues vallen buiten de reikwijdte van de Wet milieubeheer voor zover deze niet worden gebruikt voor het zich ontdoen van afvalstoffen, maar alleen voor het aanwenden van brandstoffen. Het verbod genoemd in artikel 10.2 Wet milieubeheer richt zich immers enkel op het verbranden van afvalstoffen.

Ook is op grond van artikel 5.5.1 lid 4 van de Algemene Plaatselijke Verordening voor dergelijke vuren geen ontheffing vereist, indien dit geen gevaar, overlast of hinder oplevert voor de omgeving. Deze laatste zinsnede biedt de mogelijkheid om zo nodig handhavend op te treden.

Voor kampvuren is alleen een ontheffing vereist op grond van artikel 5.5.1 van de Algemene Plaatselijke Verordening. Deze kampvuren worden niet gebruikt met het doel zich te ontdoen van afvalstoffen en vallen dus niet onder de reikwijdte van de wet milieubeheer.

I.2 Verbranden buiten inrichtingen

In de praktijk gaat het bij het verbranden van afvalstoffen buiten inrichtingen voornamelijk om oogstafval, snoei-, takken-, en afvalhout. Met name in het buitengebied is het een ingeburgerde praktijk en wordt het verbranden van hiervoor genoemde materialen veelal door iedereen geaccepteerd. Het oogstafval, snoei- en takken-, en afvalhout wordt verbrand in de open lucht. De gedachte is dat het maar hout is en dat het al jaren lang zo gebeurt dus dat het moet kunnen. Onder het kopje milieuhygiënische aspecten staan de schadelijke effecten van deze (onvolledige) verbranding.

Daarnaast vindt ook regelmatig vervuiling plaats door andere afvalstoffen bij te stoken. Belangrijk en veel gebruikt zijn vloeistoffen om het vuur aan te maken. Hiervoor worden verschillende brandbare vloeistoffen gebruikt, zoals bijvoorbeeld benzine, petroleum maar ook afgewerkte olie. Deze vloeibare brandstoffen vormen een extra bedreiging voor het milieu - los van de extra emissie van schadelijke stoffen - doordat ze ook in de bodem terecht komen en er daardoor bodemverontreiniging optreedt.

Ook is in de praktijk vaak geconstateerd dat andere afvalstoffen worden mee verbrand. Hierbij dient gedacht te worden aan bijvoorbeeld plastic, autobanden, kabels, bouwmaterialen, meubilair, geïmpregneerd tuinhout etcetera. Deze verontreiniging met andere afvalstoffen leidt er toe dat nog meer schadelijke stoffen worden uitgestoten.

I.3 Verbranden binnen inrichtingen

Het verbranden van (afval)stoffen binnen inrichtingen wordt geregeld in de milieuvergunning of in de melding ex. artikel 8.40 Wet milieubeheer. Dit betekent voor vergunningsplichtige inrichtingen, dat het verbranden van stoffen binnen een inrichting alleen is toegestaan met een milieuvergunning. Voor meldingsplichtige inrichtingen moet het verbranden van stoffen toegestaan zijn in de bewuste Algemene Maatregel van Bestuur (AMvB). In algemene zin is het verbranden van afval binnen de inrichting niet toegestaan, uitzonderingssituaties daargelaten (bijv. motverbranding).

I.4 Standpunt van de Vereniging van Nederlandse gemeenten

In haar nieuwsbrief van 24 april 2003 adviseert de VNG het volgende:

- het voeren van een terughoudend ontheffingenbeleid;
- het verlenen van schriftelijke ontheffingen, geen mondelinge ontheffingen;
- het verbinden van voorschriften aan deze ontheffingen, in overleg met de brandweer;
- het ontheffingenbeleid schriftelijk vaststellen (met als doel een duidelijk afwegingskader);
- uitdrukkelijk rekening houden met het ALARA-beginsel (As Low As Reasonably Achievable), alternatieven verdienen de voorkeur
- in de ontheffing verwijzen naar artikel 13 Wet bodembescherming, ter voorkoming van mogelijke verontreiniging van de bodem;
- onderscheid maken tussen afvalstoffen afkomstig van activiteiten van inrichtingen en niet-inrichtingen in de zin van de Wet milieubeheer;
- overleggen in regionaal verband met de desbetreffende handhavingpartners ten behoeve van een effectieve handhaving.

Benadrukt moet worden dat het aan het bevoegd gezag is om zelf invulling te geven aan hun stook- en ontheffingenbeleid. Gemeenten kunnen - ook in het nieuwe regiem - een absoluut stookverbod hanteren.

I.5 Milieuhygiënische aspecten

Het verbranden van afvalstoffen buiten inrichtingen gebeurt niet onder ideale omstandigheden. Een onvolledige verbranding door een te lage temperatuur is het gevolg, waardoor er aanzienlijk meer schadelijke stoffen ontstaan. Het betreft NO_x, SO_x, CO, CO₂, CH₄, PAK's, kwik en roet. Ook blijven onverbrande resten achter op de bodem.

De uitstoot van deze stoffen neemt met een factor 100 à 1000 toe in vergelijking met een afvalverbrandingsinstallatie met rookgasreiniging.

De milieuhygiënische effecten van de meeverbrande verontreiniging zijn niet te bepalen, want die is sterk afhankelijk van samenstelling van de verontreiniging. Ook hier geldt dat een onvolledige verbranding leidt tot een verhoogde uitstoot van schadelijke stoffen, rook- en geuroverlast.

Al met al draagt het verbranden van hout en afval bij aan milieuproblemen als verzuring (NO_x , SO_x), het broeikaseffect (CO , CO_2 , CH_4), lokale milieuhygiënische gevaren als verspreiding van (sterk) kankerverwekkende stoffen (PAK's) en/of hindereffecten als prikkelende ogen, slijmvorming, hoofdpijn en misselijkheid. Ook is er nog een toxisch effect als kwik in de omgeving wordt verspreid.

Deze milieuhygiënische effecten lijken in eerste instantie van een andere schaalgrootte in vergelijking met dat vuurtje dat gestookt wordt. Echter alle kleine beetjes dragen bij aan de problematiek. Daar komt nog bij dat met name PAK's zeer kankerverwekkend en tevens moeilijk afbreekbaar kunnen zijn en dus gedurende lange tijd een gevaar voor de volksgezondheid vormen. Kenmerkend voor kankerverwekkende stoffen is dat zij in kleine hoeveelheden al een schadelijke werking kunnen hebben.

Bij het stoken van vuur ontstaan asresten. Ondanks dat in een stookontheffing de voorwaarde was opgenomen dat asresten verwijderd moesten worden werd dit vaak ter plaatse ondergewerkt. Uit bodemonderzoeken blijkt dat door asresten de concentratie aan (kankerverwekkende) Polycyclische Aromatische Koolwaterstoffen (PAK's) vaak boven de streefwaarde van een standaardbodem uitkomt. Bij het opstoken van geveerd of geïmpregneerd hout of PVC is er tevens een grote kans op het vrijkomen van voor de gezondheid uiterst schadelijke dioxines. Bij het aansteken van een brandstapel blijkt in de praktijk dat vaak gebruik gemaakt wordt van afgewerkte olie, dieselolie of autobanden. Tevens worden naast het snoeihout vaak andere afvalproducten verbrand. In de praktijk is dit moeilijk te handhaven aangezien in de meeste gevallen bestuursrechtelijke- dan wel strafrechtelijke handhavers eerst ingeseind worden wanneer het vuur al is aangestoken. In het rapport "Milieuaspecten van het verbranden, composteren en versnipperen van resthout bij boomkwekerijen" wordt aangegeven dat bij de verbranding de uitstoot van stoffen over het algemeen vele malen groter is dan bij versnipperen of composteren. Op basis van het gestelde in de Wet milieubeheer dienen afvalstoffen milieuhygiënisch verantwoord afgevoerd en verwerkt te worden. Milieutechnisch gezien is voor het verbranden van afvalstoffen in de open lucht dan ook in principe geen ruimte. Vandaar dat de wetgever in zijn ontheffingsmogelijkheid uitdrukkelijk heeft vermeld dat ontheffingen verleend kunnen worden, "indien het belang van de bescherming van het milieu zich daartegen niet verzet".

Milieuhygiënisch gezien is snoeihout te beschouwen als afvalstof. Bij het verwijderen van afvalstoffen staat in milieuland de zogenaamde ladder van Lansink centraal. De door Lansink voorgestelde voorkeursvolgorde bedraagt:

1. preventie;
2. hergebruik;
3. verbranden (in een verbrandingsinstallatie);
4. (gecontroleerd) storten.

Hieruit blijkt dat hergebruik in de vorm van versnipperen of composteren de voorkeur geniet boven verbranden of storten. Daarnaast vindt bij gecontroleerd verbranden rookgasreiniging en energierugwinning plaats, in tegenstelling tot het verbranden in de open lucht.

Een andere belangrijk uitgangspunt in het milieubeleid is het ALARA-beginsel (As Low As Reasonably Achievable). Dit beginsel houdt in dat gestreefd moet worden naar een zo gering mogelijke belasting van het milieu en dat daartoe van de best beschikbare technieken moet worden uitgegaan.

I.6 Alternatieven

Verbranden van afvalstoffen is in principe verboden. Daarom is het goed dat er ook een alternatieve verwerkingswijze wordt aangeboden. Immers ontheffingen mogen niet meer standaard verleend worden. Er is op dit moment een redelijk scala aan verwerkingsmogelijkheden voor oogstafval, snoei- en takkenhout. Dat wil vaak zeggen dat het afgevoerd moet worden naar een erkend verwerker. De mogelijke verwerkingsmethoden voor oogstafval, snoei- en takkenhout worden hieronder aangestipt:

1. Versnipperen van het snoeihout tot strooisel dat gebruikt wordt onder andere voor het 'verstevigen' en aanduiden van paden in parken, bossen en tuinen. In het verleden is echter gebleken dat er maar een beperkte vraag naar de houtsnippers is;
2. Compostering is een andere mogelijkheid voor de verwerking van snoeihout. De composteringsbedrijven kunnen hun proces hier dusdanig op afstemmen dat het snoeihout wordt omgezet tot goede kwaliteit compost. Het gaat dan voornamelijk om takhout dat gebruikt wordt wegens de beluchtende werking. Massieve stammen en dergelijke worden niet geaccepteerd.
3. Het verbranden van snoeihout in een afvalverbrandingsinstallatie ter opwekking van elektriciteit is ook een mogelijkheid. Deze manier van verwerken levert een beter verbrandingsproces op waardoor minder uitstoot van schadelijke stoffen ontstaat. Tevens zijn er verschillende rookgaszuiveringen aan het proces gekoppeld waardoor de emissie nog sterker vermindert.
4. Een nieuwe ontwikkeling die de komende jaren sterk gestimuleerd gaat worden is verwerking in een biomassacentrale. Op dit moment is er in de regio een dergelijke installatie gepland voor de gemeente Sittard-Geleen. De rijksoverheid heeft fors ingezet op biomassa met betrekking tot het reduceren van de broeikasgassen in het kader van het Kyoto-verdrag. De verwachting is dat deze verwerkingsmethode op korte termijn beschikbaar komt voor de regio. Bekend is dat biomassacentrales elders in het land graag schoon snoeihout ontvangen. Schoon wil zeggen niet chemisch vervuild en geen aanwezigheid van zwerfvuil en zand.
5. Direct bijstoken van snoeihout in (kolengestookte) elektriciteitscentrales lijkt ook een geschikt alternatief, omdat op die manier gebruik wordt gemaakt van de energiewaarde van het hout. Desondanks heeft jurisprudentie uit gewezen dat deze verwerkingsmethodiek niet zomaar toe te passen is in verband met de wetgeving omtrent afvalstoffen.
6. Er loopt in Nederland een proef met voorvergassing van (snoei)hout, waarbij de gewonnen gassen ingezet worden bij een kolencentrale. Deze manier van verwerken mag wel. Dit is echter nog geen standaard methode.
7. De laatste methode voor snoeihout is het ter plaatse versnipperen en verstrooien en derhalve dus niet afvoeren, zodat het blijft liggen. Er treedt dan wel verrijking van de bodem op met voedingsstoffen. Resultaat kan zijn dat er op termijn andere begroeiing komt.

Snoeiafval afkomstig van particuliere huishoudens (burgers) kan kosteloos worden aangeboden bij de afvalstraat (vanaf 1 maart 2005). Daarnaast bestaat de mogelijkheid om snoeiafval 5 maal per jaar aan te bieden via de zogenaamde snoeiroutes.

II Beleidsuitwerking

II.1 Ontheffingen

Gelet op het bovenstaande wordt in de volgende gevallen ontheffingen verleend:

II.1.a St. Maartensvuren

Van oudsher branden met St. Maarten (11 november) vuren in Zuid Nederland. Dit soort (meestal) openbare en sociale houtvuren maakt deel uit van het stelsel van 'jaarvuren' in

Europa. In heel Europa worden op hoogtijdagen in diverse seizoenen vuren gebrand, die naar het tijdstip van ontsteken hun naam kregen. St. Maartensvuren zijn in onze regio een echte traditie en hebben een cultureel, openbaar en sociaal karakter. Het is een levend erfgoed dat gekoesterd moet worden. St. Maartensvuren dienen derhalve anders behandeld te worden dan het "normaal" ontsteken van vuur.

Hierna wordt aandacht besteed aan de criteria, de procedure en de voorschriften voor het verbranden van afvalstoffen. Deze aspecten zijn ook van toepassing op St. Maartensvuren. Mochten er voor de St. Maartensvuren ook andere criteria, procedures of voorschriften gelden, dan is dat expliciet vermeld.

II.1.b Door ziekte aangetast hout

Er kan ontheffing worden verleend indien dit noodzakelijk is ter vernietiging van met ziekte aangetast hout. Hierbij kan men denken aan de iepziekte (dodelijke zwam in de houtvaten van iepen), bacterievuur in fruit- en boomkwekerijen en schimmelziekten in wijngaarden. Hiervoor dient een verklaring van de Plantenziektenkundige Dienst te worden overlegd, voorzien van het advies: te vernietigen door verbranding. De reden hiervoor is om verdere verspreiding van de ziekte te voorkomen.

II.1.c Waardevolle cultuurlandschappen

De volgende typen landschapselementen worden tot waardevol cultuurlandschap gerekend:

1. Bossen;
2. Hoogstamboomgaarden;
3. Halfstamboomgaarden en laagstamboomgaarden;
4. Parken;
5. Houtsingels, aangelegd als begeleidende beplanting bij infrastructurele (bouw)werken, zoals wegen, en als afschermdende beplanting rond recreatieterreinen of sportvelden;
6. Bomenrijen (een- en tweerijig) langs wegen en beeklopen;
7. Heggen, bestaande uit meidoorn of een mengsel van bijvoorbeeld meidoorn, sleedoorn, beuk of hondsroos;
8. Enrijige singels veelal van haagbeuk, els, populier, welke als windsingel zijn geplant langs laagstamplantages;
9. Begroeide steilranden, waaronder worden verstaan de begroeide steilranden van graften en holle wegen.

Het snoeien van bovengenoemde landschapselementen is nodig ter voorkoming van ziektes, zoals perenvuur, en ter bevordering van het groeiproces en derhalve nodig voor het instandhouden van deze landschapselementen. Hiervoor wordt dan ook ontheffing verleend. Op het moment dat het (vrijwillige) landschapsbeheerders veel geld kost om het snoeihout van deze elementen af te voeren naar een verwerker kan dit leiden tot het weghalen van deze karakteristieke landschapselementen.

II.2 Handhaving

II.2.a Strafrechtelijk

Het niet verlenen van ontheffingen biedt handhavingstechnisch veel voordelen omdat daar waar rook is, ook vuur moet zijn en dus bijna altijd sprake is van een overtreding. Uitgangspunt voor de afspraken omtrent bestuursrechtelijke- en strafrechtelijke handhaving vormt de landelijke lijst van Kernbepalingen zoals die door het college van Procureurs Generaal is opgesteld. Onverkorte toepassing van deze landelijke lijst van kernbepalingen zou een te zware wissel trekken op de beschikbare strafrechtelijke handhavingcapaciteit. Daarom is gekozen om overtredingen voorkomende op deze landelijke lijst van kernbepalingen te kwalificeren naar de omstandigheid waarin deze overtreding is gepleegd. Voor de keuze van het te hanteren stappenplan (strafrechtelijk en/of bestuursrechtelijk) dient bij de beoordeling van de geconstateerde overtreding onderscheid gemaakt te worden tussen een

overtreding van een gekwalificeerde kernbepaling en overige overtredingen. Van een gekwalificeerde kernbepaling is sprake wanneer deze voorkomt op de landelijke lijst van kernbepalingen en wordt voldaan aan één of meer van de volgende criteria:

- grote en/of onomkeerbare milieuschade en/of
- grove nalatigheid en/of
- calculerende en/of malafide instelling overtreder (opzet) en/of
- veroorzaakt risico's met betrekking tot de volksgezondheid en/of
- er is sprake van bestuursrechtelijke recidive (binnen 1 jaar) en/of strafrechtelijke recidive (binnen 5 jaar) en/of
- bestuursrechtelijk optreden is niet mogelijk of niet efficiënt (bijv. bij verbranding van afval in het vrije veld).

Gezien dit laatste dient strafrechtelijk te worden opgetreden bij het verbranden van afval in het vrije veld. Strafrechtelijk wordt bij een overtreding van een gekwalificeerde kernbepaling altijd een proces-verbaal opgemaakt. Dit proces-verbaal wordt ingestuurd naar het OM waarna het OM een beslissing neemt omtrent vervolging. Dit staat vermeld in Gezamenlijke Handhavingsstrategie Limburg, vastgesteld door het Bestuurlijk Provinciaal Milieu Overleg (B-PMO) op 28 maart 2001.

Tenslotte is in artikel 429 van het Wetboek van Strafrecht strafbaar gesteld het aanleggen, voeden of onderhouden van een vuur zo kort van gebouwen of goederen dat daardoor brandgevaar kan ontstaan. Ook het door gebrek aan de nodige omzichtigheid of voorzorg doen ontstaan van gevaar voor o.a. bos-, heide- of grasbrand is in genoemd artikel strafbaar gesteld.

II.2.b Bestuursrechtelijk

Tegen overtreding van het verbod kan ook bestuursrechtelijk worden opgetreden. Dit kan met name voor de nazorg (verwijderen asresten en evt. bodemverontreiniging) een belangrijk element vormen.

Indien de identiteit van de overtreder (of opdrachtgever) bekend is, kan bestuursrechtelijke handhaving zowel bestuursdwang als het opleggen van een dwangsom omvatten. De acties zijn dan te baseren op art. 10.2 van de Wet Milieubeheer, artikel 5.5.1 van de Algemene Plaatselijke Verordening en ook de zorgplichtbepaling van de Wet Bodembescherming (art. 13). Zeer wel denkbaar is dat op grond van dit laatste artikel de overtreder ook kan worden gesommeerd een bodemonderzoek te laten uitvoeren (afhankelijk van aard verbrande stoffen, bijstoken van vloeistoffen e.d.). De mate van aannemelijkheid dat een bodemverontreiniging kan zijn opgetreden, is hierbij bepalend. Als algemene voorwaarde bij het toepassen van bestuursrechtelijke maatregelen geldt wel, dat de overtreder feitelijk in staat moet zijn om de (gevolgen van de) overtreding ongedaan te maken. Normaliter vormt dit geen probleem. Alleen in een uitzonderlijke situatie, waarbij bijv. de eigenaar categorisch medewerking weigert, zou in dit opzicht van een knelpunt sprake kunnen zijn. De overtreder blijft dan uiteraard wel civielrechtelijk aansprakelijk.

Indien de feitelijke overtreder niet is vastgesteld, is bestuursrechtelijk optreden in principe eveneens mogelijk. De actie richt zich dan tot de persoon, die het feitelijk in zijn macht heeft om de gevolgen van de overtreding ongedaan te (doen) maken. Dit kan de eigenaar zijn, maar ook bijv. de huurder of pachter. Bij de concrete toepassing van bestuursrechtelijk optreden in deze situatie spelen evenwel ook andere factoren een rol. Een belangrijk element is dan in hoeverre ook bij deze persoon van verwijtbare handelingen/ nalatigheden sprake is. Treft deze geen enkele blaam, dan kan enkel bestuursdwang - op basis van art. 10.2 Wm, art. 5.5.1 van de Algemene Plaatselijke Verordening en 13 Wbb - worden toegepast (dus geen dwangsom) en zijn de kosten daarvan bovendien niet te verhalen. Valt de eigenaar/gebruiker zelf daarentegen wel een serieus verwijt te maken (verrichten of nalaten van handelingen), dan kan ten opzichte van hem op basis van art. 13 Wbb zowel bestuursdwang met kostenverhaal als een last onder dwangsom worden toegepast.

Aangezien een serieus verwijt aan het adres van de eigenaar/gebruiker in de praktijk veelal moeilijk hard te maken zal zijn, lijkt het aannemelijk dat bestuursrechtelijk optreden tegen andere dan de daadwerkelijke overtreders redelijk uitzonderlijk zal zijn. Niettemin dient te worden onderkend, dat het in gang zetten van een dergelijke actie (gelegenheid bieden zienswijze te geven) toch wel eens vruchten kan afwerpen in samenhang met het verkrijgen van informatie over de daadwerkelijke overtreder(s). Indirect kan dit in 'n concreet geval derhalve toch effectief zijn.

II.3 Ontheffingsprocedure

Gemeentebesturen zijn bevoegd conform artikel 10.63 Wet milieubeheer een ontheffing te verlenen voor het verstoken van afval buiten inrichtingen. Niet aangegeven wordt onder welke voorwaarden die ontheffingen verleend kunnen worden. Door het enkel verlenen van een ontheffing voor het stoken van oogstafval en takken- en snoeihout krijgt het stoken van vuur een officiëlere status en is de handhaving beter te regelen.

Het huidige artikel van de APV met betrekking tot het verbranden van snoeihout is voor zover dit artikel betrekking heeft op het onderdeel "bescherming van het milieu" van rechtswege komen te vervallen. Wel kan dit artikel nog worden toegepast met betrekking tot het belang van de openbare orde en veiligheid, bescherming van woon- en leefomgeving en bescherming van flora en fauna.

Naast een ontheffing op grond van de Wet milieubeheer dient dus ook een ontheffing op grond van de APV te worden verstrekt. Daar waar tot voor kort kon worden volstaan met een ontheffing op grond van de APV waarin zowel veiligheidsaspecten als milieuhygiënische aspecten konden worden geregeld, is het nu noodzakelijk twee aparte ontheffingen te verlenen.

De VNG heeft per brief d.d. 29 januari 2004 geadviseerd om bij de behandeling van een aanvraag voor een ontheffing op grond van artikel 10.63 tweede lid, Wet milieubeheer niet de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure te volgen doch te anticiperen op het nieuwe artikel 10.63, derde lid, Wet milieubeheer.

De procedure voor het verlenen van de ontheffingen verloopt als volgt:

1. De aanvraag dient uitsluitend schriftelijk via een vastgesteld formulier te worden gedaan bij de afdeling Algemene en Juridische zaken van de gemeente Stein. Hierbij dient een datum/ tijdsperiode voor verbranden en de locatie waar het vuur zal worden gestookt te worden aangegeven. Bovendien dient naam, adres, postcode, plaats en telefoonnummer van de aanvrager en de kadastrale gegevens van de stookplaats te worden vermeld. In geval van met ziekte aangetast hout dient voorts een verklaring van de Plantenziektenkundige Dienst te worden overgelegd, voorzien van het advies: te vernietigen door verbranding;
2. Vervolgens wordt de aanvraag getoetst en worden in één mantel de schriftelijke ontheffingen opgesteld. Aan de ontheffingen worden voorschriften verbonden om de bescherming van milieubelangen te waarborgen en voorschriften in het belang van de openbare orde en veiligheid, ter bescherming van de woon- en leefomgeving en ter bescherming van de flora en fauna;
3. Vervolgens worden aan de aanvrager de ontheffingen (gecombineerd in één mantel) met de bijbehorende voorschriften toegezonden;
4. Afschrift van deze ontheffingen (gecombineerd in één mantel) worden verzonden naar de Vrijwillige Brandweer Stein, Politie Basiseenheid Stein en de Intergemeentelijke Milieudienst (IMD) Beek-Stein.

III. Overige bepalingen

III.1 Leges

Voor het in behandeling nemen van een aanvraag om een ontheffing op grond van de APV kunnen in tegenstelling tot een ontheffing op grond van de Wet milieubeheer (volgens artikel 10.34a Wm) wel leges in rekening worden gebracht. Op grond van de door de Raad vastgestelde legesverordening 2005 wordt een bedrag van € 22,85 aan leges in rekening gebracht. Voor de St. Maartensvuren geldt een apart tarief, te weten € 7,40.

III.2 Mandaat

Het verdient uit een oogpunt van efficiency aanbeveling om de afdoening van aanvragen voor het stoken van vuren te mandateren aan de Senior medewerker Algemene en Juridische zaken en de Medewerkers APV/Bijzondere wetten van de gemeente Stein. Beide aanvragen om ontheffingen kunnen aldus door één en dezelfde vakafdeling worden afgedaan.

III.3 Communicatie

Het is van wezenlijk belang dat de inwoners van de gemeente Stein op de hoogte worden gesteld van deze beleidsregel. Middels publicaties in huis-aan-huisblad "De Schakel" zal de beleidsregel kenbaar gemaakt worden.

Voor de inwerkingtreding van de beleidsregel is bekendmaking ervan in een huis-aan-huisblad ingevolge de Algemene wet bestuursrecht overigens vereist.

Bijlage

Ontheffingsvoorschriften (cumulatief)

Aan de ontheffing wordt een aantal voorschriften verbonden die er toe leiden dat de nadelige milieuhygiënische effecten worden beperkt. De volgende set van basisvoorschriften worden gesteld:

1. Het te verbranden takken- en snoeihout dient uitwendig droog te zijn. Er mogen geen andere brandbare materialen aan de brandstapel worden toegevoegd;
2. Het verbranden van takken- en snoeihout dient plaats te vinden op een onbrandbare ondergrond;
3. De aanvrager draagt er zorg voor dat er geen bodemverontreiniging optreedt en daarmee artikel 13 van de Wet bodembescherming (zorgplicht) niet wordt overtreden. Voor het aanmaken van het vuur mag nimmer gebruik worden gemaakt van vloeibare brandstoffen, autobanden e.d., maar er mag uitsluitend gebruik worden gemaakt van droog hout, stro en dergelijke;
4. De verbrandingsresten moeten binnen 48 uur na de verbranding worden verwijderd en afgevoerd op een verantwoorde en wettelijke wijze naar een erkend verwerker;
5. De weersomstandigheden moeten voldoen aan de volgende twee eisen:
  - Het moet droog weer zijn, dus bij regen of mist mag er geen verbranding plaatsvinden;
  - De windkracht mag maximaal 5 Beaufort zijn (max. 40 km/h);
6. Er moet voortdurend toezicht van een meerderjarig persoon (volwassene) zijn op het vuur. Dit om het overslaan van vuur en ongelukken te voorkomen. Hij/zij mag de stookplaats pas verlaten, indien het vuur geheel gedoofd is.
7. Binnen 50 meter van het vuur mogen zich geen gebouwen bevinden en de afstand tot hoogspanningskabels, houtwallen of andere houtopstanden en dergelijke dient minimaal 100 meter te bedragen; De minimale afstand tot oppervlaktewater dient 25 meter te bedragen;
8. Verbranding mag slechts plaatsvinden tussen zonsopgang en zonsondergang m.u.v. St. Maarten vuren;
9. Er mag geen verbranding plaatsvinden op zon- en feestdagen m.u.v. St. Maarten vuren;
10. De geldigheidsduur van de ontheffing bedraagt maximaal 14 dagen na dagtekening van de ontheffing;
11. Op verzoek van een toezichthoudende ambtenaar (gemeente, politie of brandweer) dient de aanvrager de gemeentelijke ontheffing voor het ontsteken van vuur te tonen.
12. Degene, die tijdens het vuur de feitelijke leiding heeft, is verplicht:
  - a. het vuur onverwijld te beëindigen indien dit door een toezichthoudend ambtenaar, brandweer en/of politie wordt bevolen;
  - b. er voor zorg te dragen dat de toezichthoudend ambtenaar, brandweer en/of politie te allen tijde toegang tot de stookplaats hebben;
13. de door of vanwege de toezichthoudend ambtenaar, brandweer en/of politie nog nader aan te geven voorschriften dienen terstond te worden opgevolgd;
14. blusmateriaal in de vorm van vier met water gevulde emmers of 2 kleine blusmiddelen, onderhouden conform de NEN 2559, elk met een vulling van ten minste 6 kg en meerdere schoppen dienen in de onmiddellijke nabijheid van het vuur aanwezig te zijn;
15. in geval van verbranding van met ziekte aangetast hout, dient besmet en niet-besmet snoeihout zoveel mogelijk te worden gescheiden.
16. De vergunninghouder dient op de dag voordat hij/zij voornemens is het vuur te ontsteken (één dag in de op de vergunning vermelde geldige periode) hiervan melding te doen bij de milieucontroleur van de gemeente Stein, tel. 046-4203070.

Algemeen aanvullend voorschrift in het kader van de APV

17. Er mag geen gevaar c.q. overlast voor de omgeving ontstaan.

Aanvullende voorschriften voor St. Maartensvuren in het kader van artikel 5.5.1. APV

Naast bovengenoemde voorschriften gelden voor het ontsteken van een St. Maartensvuur extra voorschriften. Deze extra voorschriften zijn hieronder vermeld en worden aan de ontheffing voor het ontsteken van een St. Maartensvuur toegevoegd:

18. Het St. Maartensvuur mag niet eerder dan 10 dagen voor St. Maarten worden opgebouwd. De organisator van het St. Maartensvuur dient zelf zorg te dragen voor het stookmateriaal; het stookmateriaal mag enkel bestaan uit schoon, niet geverfd hout; eventueel door derden toegevoegde andere materialen dienen door de organisator vóór het ontsteken van het vuur uit de brandstapel te worden verwijderd.
19. Het publiek dient op veilige afstand (ten minste 15 meter) te worden gehouden;
20. Wanneer het St. Maartensvuur nagenoeg is uitgebrand, dienen de smeulende resten te worden geblust. Voorkomen dient te worden dat vonken elders terecht kunnen komen en tevens dat derden het vuur na beëindiging in stand houden dan wel op een later tijdstip door derden (bijvoorbeeld kinderen) brandbare stoffen aan het vuur worden toegevoegd.
21. Worden de verbrandingsresten niet verwijderd en de ondergrond niet hersteld binnen de onder 4. genoemde termijn, dan geschiedt zulks op kosten van de organisatie door of namens Openbare Werken van de gemeente Stein.